

El mètode Grönholm

Jordi Galceran

ESCENA 1

FERRAN, *al mòbil*: ¿Sí?... Hola, nano... Ja hi sóc. Estic esperant...

Per la porta doble entra ENRIC FONT. FERRAN sembla que no el veu.

Hòstia, ¿aquesta nit per sopar?... ¿I per què quedes sense dir-me res? No, no vindré. No ho sé, tu mateix... Passo de llepar el cul a aquests japonesos per quatre duros. Escolta, estic a punt que em donin una feina de collons, o sigui que, per mi, els pots dir que se'n vagin a prendre pel sac... Estic tip de baixar-me els pantalons davant d'aquests gilipolles... Mai més. T'ho juro.

FERRAN veu ENRIC.

FERRAN, *al mòbil*: T'he de deixar.

FERRAN guarda el mòbil. ENRIC és un home grassonet, que supera la quarantena. També du trajo, però no tan modern com el de FERRAN. Maletí d'executiu a la mà, un maletí més usat que el de FERRAN.

ENRIC: Bona tarda.

FERRAN: Bona tarda.

ENRIC: M'han dit que l'entrevista és aquí...

FERRAN: Sí, a mi també.

ENRIC: ¿Vostè és de l'empresa...?

FERRAN: No, no. Sóc un candidat al...

ENRIC: Ah, jo també.

FERRAN: Encantat.

ENRIC: Igualment.

Encaixen. ENRIC deixa el seu maletí a la taula. Hi ha uns segons de silenci.

ENRIC: ¿T'han explicat alguna cosa?

FERRAN: No. Res.

ENRIC: Curiós, tot plegat, ¿no?

FERRAN: Sí.

ENRIC: Tècniques no convencionals.

FERRAN: Això sembla.

ENRIC: Quan m'ho van proposar... No sé. No és... habitual. ¿Què serem, nosaltres dos?

FERRAN: No ho sé. Hi ha quatre gots.

ENRIC: Potser són pels que ens han d'entrevistar.

FERRAN: Potser.

ENRIC: Això de l'entrevista conjunta és una mica... com a mínim, original. I més per a una feina d'aquest nivell. Normalment, és tot més confidencial.

FERRAN: A mi, això...

ENRIC: No, a mi també, però, vaja... Tu i jo no ens coneixem. Però seria fàcil que ens trobéssim algú conegut.

FERRAN: ¿I què?

ENRIC: Home, seria una mica violent.

ENRIC seu. Uns instants de silenci.

ENRIC: ¿Has vingut amb cotxe?

FERRAN: Sí.

ENRIC: Jo també. Quin trànsit, ¿no?

FERRAN: Com cada dia.

ENRIC: Jo ja he fet tres entrevistes. No sé què més volen saber de mi. ¿I tu, quantes n'has fet?

FERRAN: Tres.

ENRIC: Com jo.

ENRIC treu una capseta de caramels.

ENRIC: ¿Un mentolín?

FERRAN: No, gràcies.

ENRIC: Jo no tenia gaires esperances d'arribar fins aquí. Vinc d'una empresa petita, i això és... Bé, en tot això dels mobles i el bricolatge, és la segona del món.

FERRAN: Una empresa és una empresa.

ENRIC: Sí, però jo no he treballat mai en una multinacional. ¿I tu?

FERRAN: Jo he treballat a molts llocs.

ENRIC: I les condicions són increïbles. El sou és... Bé, no sé què deus guanyar tu, però jo gairebé doblaria... Tenia por de fer tard. Era a la Diagonal, parat, i pensava, ara faràs tard i quedaràs fatal. Aquestes coses són importants. De vegades són els petits detalls els que fan prendre una decisió. Jo he hagut de contractar gent i, al final, el que em fa decidir són els petits detalls. La manera de vestir, com m'han donat la mà... I el cotxe. Sempre que puc els acompanyo fins al seu cotxe. Un cotxe diu molt del seu propietari. A vegades et trobes un paio que sembla molt polit i té el cotxe fet una merda.

FERRAN: Tranquil. No has arribat tard.

Barcelona: Proa, 2005 [Estrenada al Teatre Nacional de Barcelona, 2003]

Traduït per Enrico Ianniello